

drage af Københavns Kommunes Regnskaber, der i den Henseende byde en ganske oplysende Læsning. De vise, at Kongehuset i 1863 betalte, omregnet fra Daler til Kroner, 4,600 Kr. i Skat til Kommunen. I det følgende Aar steg Skatten til 6,200 Kr., men deraf var ganske vist 3,800 Kr. ekstraordinær Krigsskat og kun 2,400 Kr. ordinær Skat. Næste Aar faldt Krigsskatten bort, men Kongehuset blev, omend kun et Par Aar, staaende paa de 2,400 Kr. I 1867 nedsatte Kongen Skatten for sig og sin Familie med 100 Kr. til 2,300 Kr., i det næste Aar yderligere med 100 Kr. I den følgende Tid ser man stadig, at der stryges lidt af Skatten, en Gang 925 Kr., en anden Gang 275 Kr., en tredje Gang 150 Kr., og en Gang endogsaa et saa overordentlig ringe Beløb som 50 Kr. I Aaret 1882 var Skatten paa den Maade efterhaanden bragt ned til en Sum af 900 Kr., og paa dette Beløb blev den staaende i samfulde 15 Aar; først i 1897 begyndte den at stige saa smaat, indtil Loven af 1903 standsede Stigningen. Under disse Forhold have vi ment det rigtigst at stille Ændringsforslag om, at Kongen og Kongehuset fremtidig i Henseende til Skattepligt stilles lige med alle andre Statsborgere. Det er sikkert meget betydelige Indkomster, det her drejer sig om. Hvis alene Civilistens ene Million inddrages under Beskatningen, selv om man ikke fik en Øre derudover af Indtægt og Formue, vilde der ifølge Regeringsforslaget ligge godt og vel 60,000 Kr. paa Bordet, og der er vel neppe Tvivl om, at den private Formue og Indkomst vilde give betydeligt mere i Statskassen. Det er noget, som den højtærede Finansminister ellers ikke plejer at trække paa Skuldrene af, og det vilde jo virke ret føleligt for Statskassen. Jeg skal hermed anbefale Ændringsforslagene Nr. 12 og 13 til Tinget.

Under Nr. 18 have vi stillet Forslag om at inddrage under Indkomstbeskatningen den Værdistigning, som realiseres ved Salg af vedkommende Skatteydere Ejendele, og de Kursavancer, der indvindes ved Afhændelse af Værdipapirer. Spørgsmaalet om Indkomstbeskatning af Formueforøgelser er jo et af Skatteteoretikere stærkt debatteret Problem. Loven af 1903 betegner et skarpt Brud med den hidtil gældende Praksis, saaledes som den væsentligt var formuleret i Loven om Indkomstskat til Københavns Kommune. Jeg tvivler meget om, at det nye Princip, man den Gang indførte, er bedre og rigtigere end det, som fandtes i Forvejen, skønt jeg

meget vel kan se, at Princippet var ret ubehjælpsomt udformet, men jeg er heller ikke i Tvivl om, at § 5 a, som det lyder i Regeringens Forslag, er ganske absurd og fører til ganske ubegribelige Konsekvenser. Hvis jeg køber et Papir og sælger det med betydelig Avance, naar Kursen er stegen, er Indtægten skattefri, naar jeg blot erklærer, at det ikke har været min Agt at spekulere; vi ere dermed ude i den rene Vilkaarlighed. Det Ændringsforslag, som vi have udformet i Forening med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), er fremkommet paa et Tidspunkt, da der ikke var Lejlighed til at konferere med Finansministeren derom. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister her i Salen vilde udtale sig om det Princip, som ligger i Ændringsforslaget; er det muligt at finde en anden og bedre Formulering, ere vi fra vor Side villige til inden tredje Behandling at omarbejde Ændringsforslaget i Overensstemmelse hermed.

Under Nr. 19 og 20 finder man to forskellige Ændringsforslag angaaende Beskatning af Dagpenge og Rejsegodtgørelser. Begge de nævnte Ændringsforslag repræsenterer, det tror jeg, man fra alle Sider vil indrømme, en Forbedring i Sammenligning med den ganske meningsløse Bestemmelse, der findes i Regeringsforslaget, hvorefter den ene Halvdel af deslige Indtægter skal være skattefri og den anden skattepligtig. Rent abstrakt kunde man sige, at Flertallets Ændringsforslag under Nr. 19 var mest rationelt. Naar vi alligevel foretrække den Form, som vi have givet vort Ændringsforslag under Nr. 20, der er direkte overført fra den hidtil gældende Lov, er det, fordi den Maade, hvorpaa Regeringen har foreslaaet at løse denne Knude, synes os lidet praktisk og let at kunne give Anledning til Misbrug. Den er ret vanskelig at udføre; den kan se skøn ud paa Papiret, men det vil i det praktiske Liv føre til mange Vanskeligheder, naar hver eneste Kop Kaffe, der er nydt paa fremmede Steder, skal opnoteres og regnes med, og det kan ogsaa friste til Fiksfakserier, som der ikke er nogen som helst Anledning til at aabne Adgang for, især ikke da det hele er saa betydningsløst i finansiel Henseende, som det er.

Under Nr. 28 have Socialdemokraterne kunnet forene sig med det øvrige Udvalg om det Ændringsforslag, der i Henseende til Fradragelsesbestemmelserne stiller de Kommuner, hvor der findes en bymæssig Bebyggelse med mindst 2,000 Indbyggere, lige med Købstæder. Vi kunde egentlig